

[Kirkeministeren.]

Det vil jo nok i adskillige tilfælde volde vanskelighed under de særlige forhold, der her er spørgsmål om. Jeg finder derfor — selvom det ikke direkte vedrører lovforslaget — at burde nævne, at det omtalte udvalg har udtalt sig for en rationalisering af bevillingspraksis, således at man lægger en nærmere beregnet normalpris pr. siddeplads til grund ved fremtidige bevillinger, idet udvalget herved mener at finde et middel til at tilvejebringe passende økonomisk, men tillige forsvarligt byggeri; endvidere mener udvalget herved at kunne skabe mulighed for et relativt større tilskud til særlig velprojekteret og økonomisk byggeri.

Udvalget har tænkt sig, at man gennem bevillingspraksis kunne opmuntre til bygning af kirker i flere etaper, således at man kunne begynde med den nødvendige kirkekærne eller med rum, der er beregnet til senere at anvendes også til andet brug end egentlig gudstjeneste, ved straks at give tilsagn om at yde tilskud i samme forhold til fuldendelse af byggeriet. Derved ville man kunne sikre tilvejebringelse af de mest nødvendige lokaler for en forholdsvis beskedne sum og få fordelt udgifterne over længere tid, således at det skulle være muligt at komme i gang uden at stille uoverkommelige krav til offerviljen. Det blev i udvalget overvejet, om der burde fremsættes lovforslag om disse forhold, men man blev enig om, at disse spørgsmål bør løses gennem administrationens indstillinger til bevillingsmyndighederne, efterhånden som sagerne bliver aktuelle.

Jeg kan ganske tiltræde dette standpunkt, og det skulle altså efter denne opfattelse blive ministeriets opgave at forsøge at opnå tilslutning til en bevillingspraksis, som i størst muligt omfang tager hensyn til de særlige forhold, der nu er bestemmende for kirkebyggeriet, særligt i de områder, hvor befolkningen forøges i hurtigt tempo, således som det er tilfældet i Københavns omegn. Lad mig parentetisk bemærke, at det efter min mening ville være såre ønskeligt, om man gennem fremtidens bevillingspraksis kunne tilgodese en så rig tilknytning mellem den skabende kunst og kirkebyggeriet som muligt.

Udvalget har endvidere peget på den

urimelighed, det er, at der hidtil ikke har været en ensartet bevillingspraksis, idet man som et resultat af den særlige politiske udvikling, der fandt sted i København i slutningen af forrige århundrede, ikke har ydet tilskud af statskassen til nye kirker i København og på Frederiksberg.

Tilsyneladende har dette måske ikke meget at gøre med selve det fremsatte lovforslag, men når jeg nævner det, er det under hensyn til, at en ændring, hvorved bevillingspraksis bliver den samme i København som udenfor København, ikke blot er et retfærdighedsspørgsmål, men også indirekte vil kunne få en væsentlig betydning for det kirkebyggeri, der først og fremmest er tænkt på med dette lovforslag, idet en ændring af praksis som den nævnte er en forudsætning for, at Københavns Kirkefond, således som det ville naturligt, kan udvide sin virksomhed udover selve byområdet. En sådan udvidelse ville utvivlsomt betyde en meget væsentlig støtte under de overordentlig vanskelige forhold i omegnsområdet og muligvis give det afgørende stød, der er nødvendigt, til hurtig og praktisk tilrettelæggelse af en del af de meget omfattende byggeopgaver.

Til sidst skal jeg nævne, at det omtalte udvalg har henstillet, om der kunne tilvejebringes hjemmel for at yde lån af statsmidler til opførelse af nye kirker, idet udvalget peger på de vanskelige låneforhold, der for tiden råder. Jeg har imidlertid ikke ment, at dette burde imødekommes, idet det næppe er rimeligt, at der stilles et sådant krav til staten samtidig med, at man forventer den samme velvilje som hidtil med hensyn til statstilskud. Derimod har jeg ment, at man i overensstemmelse med en subsidær henstilling fra udvalget bør søge at yde en hjælp derved, at der gives bemyndigelse til at yde statsgaranti for afviklingen af lån, der optages til opførelse af nye kirker. En sådan garanti vil næppe være forbundet med risiko af betydning og vil sikkert i adskillige tilfælde vise sig at være netop den hjælp, der er nødvendig for at fremskaffe rimelige lånetilbud. Hvis forholdene så senere ændres således, at der bliver lettere adgang til at opnå lån, vil der næppe til den tid være grund til at anvende den foreslåede hjemmel.

Det er mig selvfølgelig klart, at forholdene